

בתי המשפט

		בית משפט השלום לתעבורה חיפה	
תאריך:		כב' השופט א. סלאמה	

המבקש

בעניין:

ע"י ב"כ עו"ד תומר גונן

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י לשכת תביעות תעבורה חוף

החלטה

פתח דבר

1. זו היא בקשה לפי סעיף 48 לפקודת התעבורה להורות על ביטולה של פסילה מנהלית בת 90 יום, אשר הוטלה על המבקש ביום 16.09.07, בגין מעורבותו בתאונת דרכים קטלנית שארעה ביום 04.08.07, ואשר כתוצאה ממנה – בסופו של דבר – נגרם מותה של הולכת רגל שנפגעה על ידי רכבו של המבקש. יצויין, כי הולכת הרגל, המנוחה, נפטרה ביום 12.09.07 בבית החולים רמב"ם בחיפה.

טיעוני המבקש

2. המבקש, באמצעות בא כוחו, אינו מודה באחריות לתאונה ומדגיש כי מדובר באישה מבוגרת מאוד, אשר בכל פעם שיצאה מביתה, היתה מלווה בבני משפחתה, אלא שביום התאונה הלכה לבדה והתפרצה לכביש במהירות בין מכוניות חונות ואז נפגעה.

לא זו אף זו, המבקש הוזמן לשימוע בפני קצין משטרה ביום 26.08.07, אולם רישונו הוחזר לו במקום אף מבלי שנערך לו שימוע. מטעם זה, סבור הסניגור המלומד, כי המשטרה הגיעה למסקנה שאין מקום לפסול את מרשו מינהלית, שכן אין המדובר בנהג מסוכן. דא עקא, עם פטירת המנוחה, זומן המבקש שוב למשטרה והפעם הוחלט לפסול את רישונו מנהלית למשך 90 יום.

3. המבקש סבור כי השימוע שנערך כחודש וחצי לאחר התאונה מעלה בעייתיות רבה באשר לחוקיותו, שכן כרגיל יש לקיים את השימוע בתוך שלושה ימים מהתאונה. הנ"ל מדגיש את

העובדה כי במשך כל התקופה עד לפסילתו המינהלית, **נהג המבקש ברכבו** ויש בכך לטענתו כדי להפריך את הטענה בדבר מסוכנותו.

עוד נטען, כי המבקש הינו פרופסור בפקולטה לכימיה בטכניון, נוהג משנת 1992 ולחובתו 3 הרשעות קודמות, כך שעברו אינו מכביד.

4. בטיעוניו בפניי, התייחס הסניגור בהרחבה לנסיבות אירוע התאונה ומדוע לטענתו אין המבקש אשם בהתרחשותה. לדידו, המנוחה התפרצה לכביש בין מכוניות חונות, הספיקה לעבור **1.6 מ'** בלבד עד שנפגעה וזאת במרחק של **8 מ'** לערך אחרי מעבר החצייה. המהירות המותרת במקום היא 50 קמ"ש והמבקש אף נסע פחות מכך, שכן מהראיות עולה, כך נטען, כי לא נשמעה חריקת בלמים ולא נגרם שבר עכבישי, דבר המעיד על מהירות של פחות מ-40 קמ"ש. אם כך, התאונה מבחינת המבקש היא בלתי נמנעת וזאת גם בשים לב למצב הראייה במקום בזמן התאונה – שעת דימדומים.

טיעוני המשיבה

5. ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה, אך הסכימה עם הסניגור כי המבקש שנוהג משנת 92, לא נראה על פניו אדם המסוכן לציבור ולכן זו הסיבה לדעתה שהרשיון הוחזר לו בפעם הראשונה. לפי ב"כ המשיבה, לא היה צריך להחזיר את הרשיון למבקש מלכתחילה שכן הרופא שהיה במקום קבע כי הולכת הרגל לא תשרוד. הנ"ל מוסיפה עם זאת, כי משנגרם מוות כתוצאה מהתאונה, אין לקצין שיקול דעת ועליו לפסול את הרשיון.

באשר לנסיבות התאונה, טוענת ב"כ המשיבה כי המבקש לא ראה את המנוחה בכלל עד רגע הפגיעה, אלא הפנה את מבטו ימינה על מנת לראות אם מגיעים כלי רכב והבחין במנוחה אך ורק בזמן הפגיעה, כשהיא על מכסה המנוע של רכבו. מכאן, אין המבקש יכול לטעון להתפרצות של הולכת הרגל לתוך הכביש ואינו יכול להעלות את הטענה כי לא יכל להבחין בה לאור המכוניות החונות.

דיון והכרעה

6. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בבקשה ובמסמכים שהונחו בפניי ובחנתי את הראיות שבידי המשיבה, החלטתי לקבל חלקית את הבקשה ולהורות על קיצור תקופת הפסילה המינהלית, הכל כפי שיצויין להלן.

7. יאמר תחילה, כי פסילת רשיונו של המבקש בתיק זה נערכה בהתאם לסעיף 47 (ה) (1) לפקודת התעבורה, אשר להבדיל מתאונה רגילה או מעבירת תעבורה שמנויה בתוספת הרביעית, אינו מקנה לקצין שיקול דעת באם לפסול את הרשיון אם לאו, ובלבד שהקצין משתכנע כי יש יסוד להניח שיוגש כתב אישום נגד הנהג שגרם לתאונת דרכים קטלנית. הקצין, על פי חוק, **חייב** לפסול את רשיון הנהיגה של הנהג לתקופה של 90 ימים.
- בענייננו, ברגע שהפכה התאונה דגן לתאונה קטלנית, ניטל שיקול הדעת מהקצין הפוסל וכל שעליו לבחון זו השאלה האם יש יסוד להניח כי יוגש נגד המבקש כתב אישום.
8. עם הפניה בבקשה לפי סעיף 48 הני"ל, נכנס ביהמ"ש לתמונה והוא אמור לבחון את החלטתו של הקצין והאם יש מקום להשאיר את הפסילה על כנה. בבואו לדון בבקשה מעין זו, ביהמ"ש יבדוק את הראיות שבידי התביעה ואשר הביאו את הקצין למסקנה כי יש יסוד להניח שיוגש כתב אישום נגד הנהג וכן ייתן דעתו לשאלת המסוכנות שבהמשך נהיגתו של אותו נהג.
- בחינת השאלה האם יש בהמשך נהיגתו של נהג משום סיכון לשלום הציבור, מסתמכת הן על עברו התעבורתי והן על נסיבות המקרה הספציפי נשוא הפסילה המנהלית, כאשר בהחלט יש חשיבות ומשקל לתוצאה הטרגית של התאונה.
- העיתוי של השימוע**
9. במאמר מוסגר אתייחס תחילה לטענה של הסניגור לגבי העיתוי של השימוע, ולכך שהחובה לזמן את הנהג לשימוע **תוך שלושה ימים** מקרות התאונה. ייאמר מיד, כי התקופה של שלושה ימים, מתייחסת לזמן שאמור לחלוף **בין נטילת הרשיון ומתן אישור לנהג על כד, לבין מועד השימוע** עצמו.
- כשמדובר בעבירת תעבורה, שמבוצעת לנגד עיניו של שוטר, ברור הוא כי לרוב נטילת הרשיון היא מיידית ואז השימוע יערך כמצוות סעי' 47(ג)(1) לפקודה, תוך שלושה ימים.
- לעומת זאת, כשמדובר בגרימת תאונת דרכים (שבה נחבל אדם או ניזוק רכוש) והרשיון לא נלקח מהנהג במקום, אין זה מן הנמנע כי הנהג יזומן לשימוע במועד מאוחר יותר – לאחר שאספה המשטרה את הראיות או חלק מהן – ובמעמד אותו שימוע יפסל רשיונו מנהלית. אולם לא כך היה בעניין דגן.
10. בענייננו, מעיון בתיק המשטרה נראה, כי רשיונו של המבקש **נלקח ממנו במעמד התאונה**. אם כך, על פי סעי' 47(ג)(1), אמור היה המבקש להיות מוזמן לשימוע תוך שלושה ימים. בפועל,

הזימון שנמסר לו היה תחילה ליום 12.08.07 ולאחר מכן נמסר לידי זימון נוסף ליום 22.08.07.

ייתכן שקיימת בעייתיות מסויימת בכך שפרק הזמן עד לשימוע מוארך באופן מלאכותי על ידי המשטרה. אולם, מאידך, משך כל אותו זמן **התאפשר למבקש**, על פי אישור נטילת הרשיון, **לנהוג ברכבו** עד לביצוע השימוע בפועל. ומה עוד, ש"בשימוע" עצמו הוחלט להחזיר למבקש את רשיונו.

אין בפנינו על כן פגיעה מהותית בזכות יסוד כלשהי של המבקש (שלא הוגבלה האפשרות כי ינהג על פי רשיון הנהיגה שברשותו) ולא נראה לי כי יש בהתארכות משך הזמן עד לשימוע כדי להביא לבטלות ההליך או תוצאותיו. אמנם, מדובר בהליך מניעתי שיש לנקוט בו באופן מידי, אך השאלה לעולם תהייה מה הסיבות לשיהוי והאם מדובר בזמן סביר בשים לב לנסיבות המקרה. ויוטעם, שבענייננו הפסילה המאוחרת הינה תוצאה של הפטירה המאוחרת של המנוחה.

11. אולם, מבחינת המשטרה אליה וקוץ בה, שכן בהחלט יש מקום לטענה כי ככל שעובר יותר זמן מאירוע התאונה ועד לשימוע, כשבמהלך כל אותו זמן ממשיך הנהג לנהוג - בהסכמת המשטרה - עלול הדבר **לרכך**, לפגוע ובמקרים המתאימים **אף לאיין** את הטענה בדבר **מסוכנותו** של הנהג, הכל בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

12. בענייננו, טענה זו מקבלת משנה תוקף לנוכח העובדה שרשיון הנהיגה של המבקש הוחזר לו על ידי המשטרה לאחר אותו פרק זמן של המתנה לשימוע. החזרת הרשיון למבקש, לאחר שהמשטרה **אספה חלק נכבד מהראיות**, יש בה כדי להעיד על כך שקצין המשטרה סבר כי אין בהמשך נהיגתו של המבקש משום סיכון לשלום הציבור, גם אם יש ראיות לכאורה לאחריותו לתאונה, ועל אחת כמה וכמה כשהיה ידוע שהנפגעת **לא תשרוד**.
עובדה זו משמעותית וחשובה מאוד והיה לה חלק נכבד בהחלטת הסופית.

נסיבות אירוע התאונה

13. על מנת להתייחס לטענות הסניגור באשר לראיות לכאורה, עיינתי בחומר הראיות שהונח בפניי על ידי התביעה. אומר כאן, כי חומר הראיות בהחלט עשוי להקים תשתית להנחה של הקצין הפוסל כי יוגש כתב אישום נגד המבקש. לגבי מסקנה זו, לא נראה לי כי נפל פגם בשיקוליו של הקצין.

14. על פי הסקיצה שערך הבוחן במקום התאונה, שדה הראיה בכיוון נסיעת המבקש לתחום מעבר החצייה, **פתוח למרחק של 35 מ'** ואף יותר. אם הולכת הרגל היתה בתחום מעבר

החצייה, היה על המבקש להבחין בה בטרם ניסה להשתלב בתנועה. אם היה מבחין בה, ייתכן שהתנהגותו ומהירות נסיעתו היו מותאמות להמצאותה של המנוחה במקום.

מאידך, אין לשלול בשלב זה על הסף את טענתו של המבקש כי התאונה ארעה אחרי מעבר החצייה, כשהולכת הרגל חוצה את הכביש מבין מכוניות חונות ועל ידי התפרצות לתוך הכביש. ייתכן אף שגם כתם הדם שנמצא במקום תומך בטענה זו של המבקש.

15. מעדותו של ד"ר שי פריימן, שהיה עד ראייה במקום, עולה, כי רכבו של המבקש היה עם חלקו הקדמי "שלושה עד ארבעה מטרים" אחרי מעבר החצייה וכי המבקש "נסע מאוד לאט ולא היתה חריקת בלמים". עדות זו אמנם יש בה משום סתירה מסויימת לטענת המבקש כי הפגיעה היתה כ-8 מ' לערך מהמעבר, אולם, מאידך, יש בעדות זו כדי לחזק את טענת המבקש כי מהירות נסיעתו לא היתה גבוהה וכי הולכת הרגל התפרצה לכביש לאחר מעבר החצייה מבין מכוניות חונות. (יצויין, שבלוח התצלומים מיום התאונה לא הופיעו מכוניות חונות אם כי לטענת המבקש, בעליהם הוציאו אותן מהמקום).

16. מצב הראיות, אפוא, אינו חד משמעי, שכן מחד יש מימצאים הקושרים את התאונה לתחום מעבר החצייה, אך מאידך לא נראה לי כי טענתו של המבקש בדבר היותה של התאונה בלתי נמנעת – גם אם היא היתה קרובה יותר למעבר החצייה – הינה טענה מופרכת המשוללת כל יסוד. תאור זה של מצב הראיות ועוצמתן גם הוא הביא להחלטה בדבר קיצור תקופת הפסילה.

העבר התעבורתי

17. באשר לעברו התעבורתי של המבקש, הרי שהוא נוהג משנת 1992 ולחובתו 4 הרשעות קודמות בלבד, שלושה מהן בעבירה של מהירות מופרזת בתחום ברירת המשפט והרביעית בשל אי ציות לתמרור ב-3, כאשר העבירה האחרונה הינה מיום 27.07.05.

בשים לב לוותק הלא קצר של המבקש בנהיגה, עברו התעבורתי אינו מעיד עליו כעל נהג מסוכן וזו כנראה הסיבה שבגללה הוחלט במשטרה להחזיר לו את רשיונו.

סוף דבר

18. לאחר שהבאתי בחשבון את כל השיקולים שפורטו; את העבר התעבורתי הקל, את העובדה כי הרשיון הוחזר למבקש שבמשך כל אותה תקופה מאז התאונה המשיך לנהוג, את מצב

הראיות ואי בהירותן ואת נסיבותיו האישיות של המבקש ושיקולי עבודתו, כשמאידך לא נעלמה מעיני התוצאה הטרגית של התאונה והכל על מנת שהפסילה המינהלית תהייה מידתית ומאוזנת בנסיבות העניין, החלטתי לקבל חלקית את הבקשה ולהורות על קיצור תקופת הפסילה המינהלית, כך שהיא תעמוד על 30 יום בלבד.

19 . מודעת זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה.

מזכירות ביהמ"ש תעביר עותק החלטה זו לצדדים ותחזיר לתביעה את התיק שלה.

א. סלאמה 54678313-2844/07

ניתנה היום י"ד בתשרי, תשס"ח (26 בספטמבר 2007) בהעדר הצדדים.

א. סלאמה - שופט

שם הקלדנית: גלית ש.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה